

סמ"ר חבר רון

2272901

בן חנה ושלמה

נולד ב- כ"א אדר ב' תשי"ז 24.3.1957

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- ב' תמוז תשמ"ב 23.6.1982

בקרב פנים אל פנים עם הסורים.

חבר רון

בן חנה ושלמה, נולד ביום כ"א באדר ב' תשי"ז (24.3.1957) וגדל בקיבוץ איילת השחר. רון היה ילד בריא, שמנמן ועליז תמיד. ראשו היה עטור שפעת שיער אדמוני ופניו זרועות נמשים. בילדותו הוא בלט באהבתו לבעלי-חיים, והיה מוכן תמיד לטפל בהם. טוב ליבו היה תכונתו המרכזית. הוא היה נכון לעזור למורה, למטפלת או לחבר בכל עת. בגיל צעיר נהנה רון ממשחק הכדורגל, שיחק בקבוצת הכדורגל של הקיבוץ, וממנה עבר לשחק בליגה המחוזית צפון. גישתו למשחק הייתה רצינית ומקצועית, והוא התמיד במאמציו לשפר את כושרו הגופני. שמו נודע אחר-כך לאוהדים בכל הגליל. רון למד בבית-הספר היסודי באיילת השחר, ואת לימודיו התיכוניים עשה בכפר בלום. הוא היה נער שקט וצנוע, מופנם מעט, אך בכל זאת שייך לחברה, חרוץ וחביב על כולם למרות התרגזויותיו. הוא התגייס לגולני, ובחטיבה זו גם סיים את שירותו הצבאי. בשל היותו שחקן כדורגל מעולה, הוצע לו לעבור ליחידה לא-קרבית, אך הוא סירב. רון השתתף במבצע ליטני, ונחשב למומחה בתפעול הכלים, כמדריך וכמפקד. הוא חזר למשק לעבוד בכותנה. רון אהב את העבודה בכותנה ואת הנהיגה על הטרקטור. הוא השקיע את כל מרצו בעבודה, ושקד עליה עד שהייתה מושלמת. הוא עבד מהר, ביסודיות ובשלווה גמורה. רק במגרש הכדורגל היה אפשר לראותו מתוח - זה היה הדבר הקרוב ביותר ללב. לאחר שהות קצרה בקיבוץ, נסע רון לטיול בארצות-הברית עם כמה חברים קרובים. בטיול הוא נתגלה כאדם פתוח, מדבר עם זרים ונהנה להכיר בני אדם חדשים ואורחות חיים אחרות. רון נקרא למלחמת שלום הגליל, ויצא אליה בלי רצון. הוא נפל ביום ב' בתמוז תשמ"ב (23.6.1982), בקרב פנים אל פנים עם הסורים על כביש דמשק-ביירות. לדברי מפקדו "הוא נפל בקרב קשה, ובזכותו ובזכות חבריו נהדף האויב והובטחה השליטה של צה"ל על כביש זה". רון הובא למנוחת-עולמים בקיבוץ איילת השחר.

דבר המח"ט

לוחמי גולני,

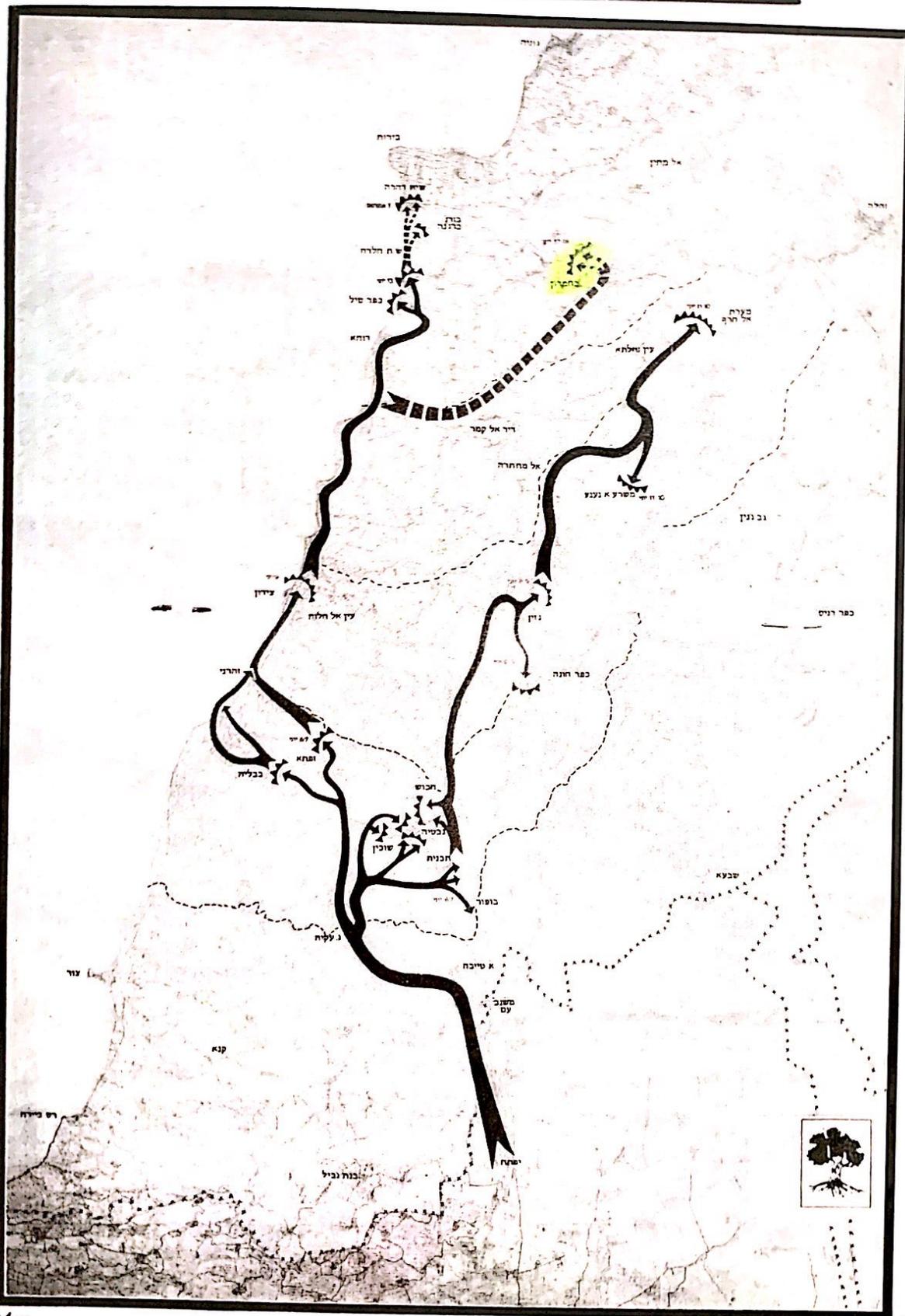
יש האומרים שבמלחמת "שלום הגליל" נתגלתה חטיבת גולני במיטבה. מחמאות הורעפו על ראשיכם מכל עבר ובכתבות הרבות שפורסמו באמצעי התקשורת, סופר בהרחבה על תרומתה הנכבדה של החטיבה במלחמה זו. לי, כמפקד החטיבה, לא היו הפתעות במלחמה. אישית לא חשתי לרגע כאשר הוטלנו לשדה המערכה כדי לבצע ולהשלים משימות קשות. אני מכיר את החטיבה, ויותר מזה – אני מכיר אתכם ויודע מהי יכולתכם. במרוצת שלושת השבועות בהם נלחמנו מילאתם אחר כל הציפיות ולא איכזבתם. את המחמאות – שאתם ראויים להן – קיבלתם כבר משר הבטחון, מהרמטכ"ל, מאלוף הפיקוד ומקצינים בכירים אחרים בצה"ל. ואילו אני, כמפקדכם, אוכל להביע את הערכתי העמוקה לכם רק במלה אחת: **תודה.**

חוברת זו מתארת את אשר עבר על החטיבה בתקופת המלחמה, והיא מזכרת נאותה למשפחת הלוחמים של גולני. השתדלנו לכלול בתוכה את כל האירועים, אף שבמסגרת זו קצרה היריעה מלהכיל.

עשינו את שהוטל עלינו במלחמה, אך בנתיב הקרבות הותרנו קורבנות רבים. 46 חברים לנשק נפלו במערכה בלבנון. רבים רבים נפצעו, וחלקם מאושפזים עדיין בבתי החולים. אנו מרכינים ראש לזכר הנופלים ומשגרים איחולי רפואה שלמה לפצועים. גולני היתה ונותרה משפחה מלוכדת, אשר לעולם לא תשכח את אלה שאינם. יהי זכרם ברוך.

אל"מ ארוין
מפקד החטיבה

מפת הקרב ואזור נפילתו של רון ז"ל

סיפור הקרב

יום שלישי, 22 ביוני — יום שישי, 25 ביוני

יום שלישי, 22 ביוני, נקראים כוחות החטיבה בדחיפות לגיזרה המרכזית, כדי לסייע לפתיחת ציר ביירות – דמשק, באזור העיירה בחמדון.

אחת העוצבות ניסתה לפרוץ דרך עין דרעה לציר ביירות-דמשק, ולא הצליחה. כוחות העוצבה נסוגו מערבה וניסו לבצע את הפריצה בציר חילופי. הפעם הצליחו הכוחות להתקרב עד סמוך לעיירה בחמדון, היושבת על הציר עצמו. אחד הכוחות נתקע כארבעה ק"מ לפני הכפר כשהוא נתון לירי וצליפות מכפרי הסביבה וכאשר כוחות קומנדו סוריים טומנים לו מארבי נ"ט. העוצבה הזמינה כוחות חי"ר לאיזור, וגולני "הוקפצה" לצורך כך ממקום מושבה במבואותיה הדרומיים של ביירות.

בשעה 5 אחר הצהריים יצאו כוחות "גדעון" לדרך. הנסיעה ארכה כל שעות הלילה עד שתיים לפנות בוקר. הפקודה הראשונה הורתה לטפס רגלית, מהלך שלושה ק"מ, אל הכוח התקוע ולהביא לו אספקה, תחמושת, מזון וציוד רפואה. ה"קאדר" הרציני, כלומר נשיאת הציודים הכבדים על הגב, הוטל על חיילי הפלוגה המסייעת של הגדוד.

קובי:

"עלינו ברגל, עם ג'ריקנים ותחמושת והיה קשה מאוד. מפקד העוצבה אפילו אמר בקשר למג"ד: 'יפה מאוד, בזמני לא היו עושים את זה כל כך טוב'. קיבלו אותנו שם בשמחה. חילצנו ארבעה פצועים ועוד שלושה הרוגים, והורדנו אותם למטה."

אבשלום, הסמג"ד:

"המקום היה זרוע בצלפים, ירי סורי וארטילריה. אירגנו מים, מזון ודלק על מינשאים. לא האמנתי שחייל יכול להעמיס כל כך הרבה על גבו, ממש משקל אדיר. וכך, תחת חיפוי ארטילריה וטנקים, טיפסנו למעלה."

בבוקר יום רביעי חברו נגמ"שים וטנקים לכוח החטיבה, לאחר שטיהרו את אחד הכפרים המטרידים בסביבה. למחרת, יום חמישי בשעות המוקדמות של הבוקר, החלה כל החטיבה לנוע בדרכה לאירת הלחימה. משימתה: לחבור לגדוד "גדעון" ומשם לפתח התקפה על גבעה שולטת נוספת צפונה. הכוונה היתה לעקוף את הכפרים שבדרך: מנצורי, ויטלון ובחמדון, ולהשאיר את מלאכת טיהורם לשלב מאוחר יותר.

בשלב מסוים נוצר מצב שבו החטיבה היתה תקועה באיזור שהזכיר בצורתו משפך הכוחות ירדו מהנגמ"שים כאשר החלה נופלת בסביבה ארטילריה סורית. אחד הנגמ"שים נפגע, וקצין מ"הבוקעים הראשון" נהרג. החטיבה החלה לנוע רגלית: החה"ן מוביל, "הבוקעים הראשון" אחריו וגם חלק מלוחמי הסיירת. תחת צליפות חברו כוחות החטיבה לגדוד "גדעון", וממש באותו רגע נפל פגז היישר לתוך הריכוז הגדודי וגרם לנפגעים.

התוכנית החטיבתית היתה זו: "גדעון" עם הטנקים שלו יעשה בסיס חיפוי מהגבעה שבה הוא ממוקם; החה"ן יגלוש ראשון מהגבעה, יפנה שמאלה ויכבוש את פאתיה הדרומיים של גבעת היעד; "הבוקעים הראשון" יגלוש לאחר מכן לכיוון צפון ויכבוש את מרכז היעד, כאשר שוקי הסמג"ד יהווה רתק מדלג בכל שלבי הלחימה.

ארטילריה כבדה ירדה על האיזור, והכוחות יצאו לדרך.

רפי אלבז:

"אמרו לנו שאנחנו הולכים לקחת יעדים שמוחזקים על ידי הקומנדו הסורי ביעד חשוף. זה היה מאוד מפחיד, כי עם קומנדו סורי פנים מול פנים לא נפגשנו. ידענו שהם נמצאים ברכסים ממול ועד אז 'אכלנו אותה' די הרבה מהם. לרוץ מול 'קומנדו מתאבד' — זה די מפחיד. אמרו לנו לקרוא תהילים ולהגיד את ברכת הגומל לפני הקרב. התחלנו לנוע. ירו עלינו כל הזמן. כדורים חלפו מעל הראש. לא יודע איך, אבל אנשים לא התייחסו לזה. המשיכו להתקדם כאילו כלום לא קורה. נענו תוך כדי סיוע ארטילרי, עלינו לגבעות וטיהרנו את מה שהיה צריך לטהר."

בתום השלמת המשימה, כשכוחותינו יושבים על הכיפה החולשת, נתקבלה פקודה לעשות ניצול הצלחה ולהמשיך לטהר את השלוחה שירדה צפונה לעבר כביש ביירות - דמשק. לוחמי "הבוקעים הראשון" ירדו למטה, פלוגה בכל צד, וטיהרו את השלוחה. עם דמדומים היה גם יעד זה בידינו ועתה היו הכוחות במרחק 300 מטר בלבד מהכביש עצמו. כוח שיריון שסייע לחטיבה נע קדימה, ודרך הציר שזה עתה נפתח, התמקמו הכוחות על ציר ביירות - דמשק.

הלילה ירד ובעוד הכוחות מתארגנים בשטח נתקבלה פקודה להמשיך לנוע בחשיכה ולתפוס את צומת בחמדון שעל ציר ביירות - דמשק. כוחות "גדעון" והטנקים נעו ראשוניים. גדוד "הבוקעים הראשון" בעקבותיהם. לוחמי "הבוקעים הראשון" השתלטו על הצומת והכוח נע מערבה ותפס שטחים שולטים על הסניבה. לקראת בוקר יום שישי החלה נסיגת כוחות קומנדו סוריים מהאזור, בעיקר מבחמדון שלא היתה מטהרת עדיין. כוחות החטיבה ייצבו את הקו החדש, המתח ירד והחברה התפנו להכנת ארוחות טובות ולקריאת ספרים ועיתונים.

היה זה ערב שבת, הלחימה נסתיימה כאילו לפי הזמנה, וה"צופר" שקיבלה החטיבה על הלחימה המושלמת בציר ביירות - דמשק היה בדמות יציאות הביתה (ראה מסגרת). יעקב, מג"ד "הבוקעים הראשון":

"לאורך כל שלבי הלחימה באזור לא נתקלנו בבעיות מיוחדות. החיילים רצו קדימה, חילצו פצועים והתקדמו הלאה. אנשים הרגישו בטחון, כל אחד ידע את תפקידו ולקראת מה הוא הולך. הם עשו עבודה יוצאת מן הכלל".

אבשלום, סמג"ד "גדעון":

"כל הכבוד לחיילים. התנהגותם היתה למופת. הם למדו על בשרם שמי שלא נלחם נכון - עלול פשוט לחטוף. הם הפגינו כושר פיסי וכושר נפשי ואפשר רק להתגאות בהם".

המח"ט:

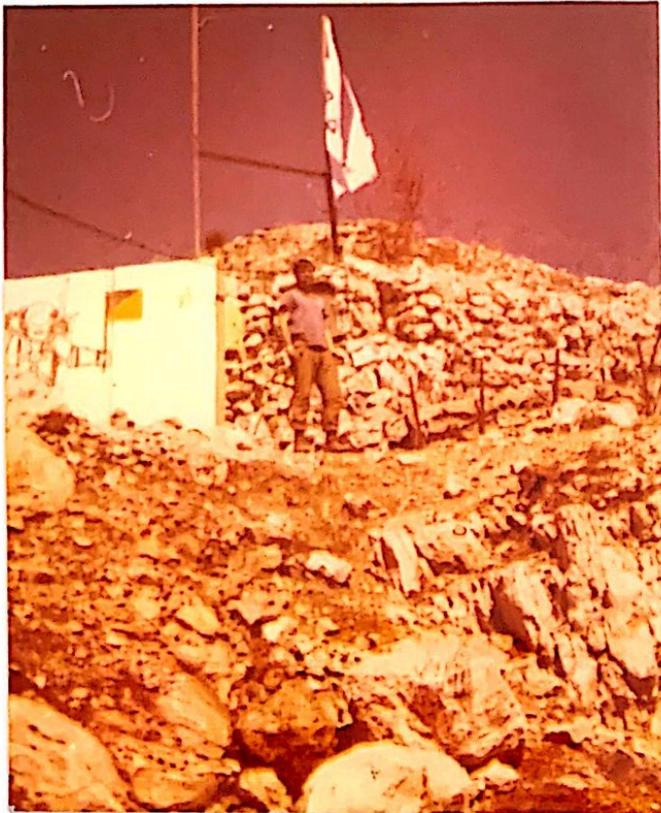
"בקרבנות בחמדון - פרט לצורת הלחימה והנחישות שהפגינה החטיבה - הוכח, שלא חי"ר טוב לא ניתן היה להמשיך את ההתקדמות בגיזרה. החי"ר איפשר לכוחות האחרים להגיע לציר ביירות - דמשק ולהתייצב על הקו. זה היה מבחן רציני מאד של החטיבה, והיא עמדה בו בכבוד ובכישרון".

בצאלים

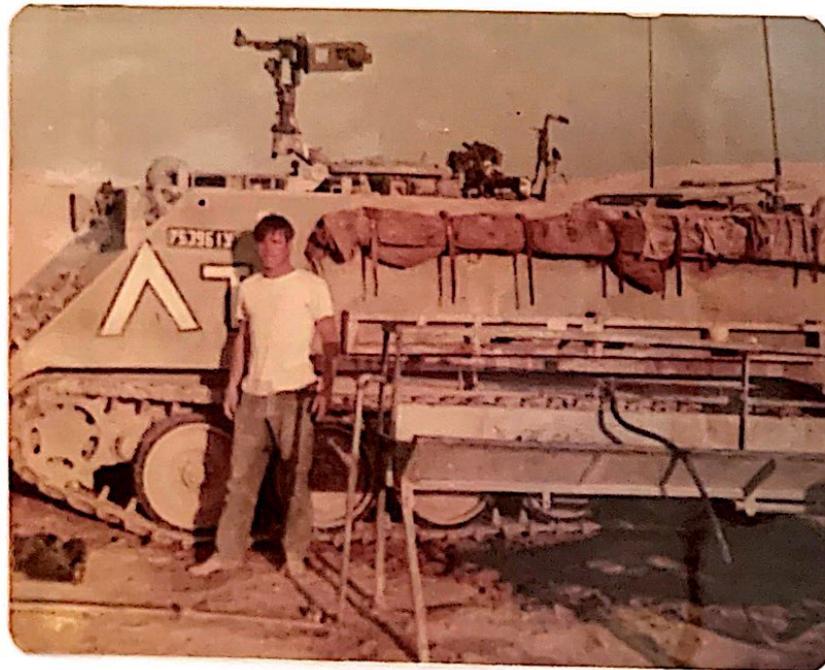

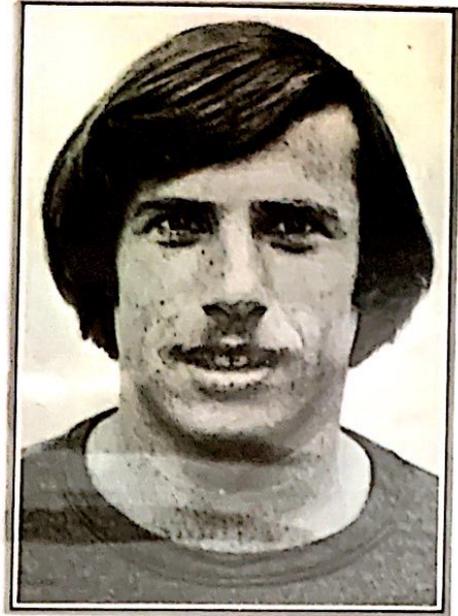
בטירונות

בהר דוב

ת.נ.צ.ב.ה.
רון חבר
1957-1982

לזכרם של הנערים

הנערים היפים שהכרנו לפני המלחמה נעלמו פתאום לתוך אדמת ארץ ישראל, הם לא ישובו עוד. למשפחות, לאבות, לאמהות, לרעיות, לאהובות, יהיו מעתה בתים ריקים. המוות הוא הד של מה שהיו חיים. תמונה או קולו של האהוב על סרט הקלטה.

ההדים יעלמו אט-אט ובתוך האדמה ישכנו הנופלים, על יד כל הדורות שמתו במלחמה. לפידיים – לפידיים נעלמו ילדים לתוך האדמה. משפחות עצובות עצמות כאב נורא. יחידים מותירים רמזי חיים. יהיו החיים מהלומה מוחצת לא רק לאויב אלא על המוות, על המלחמות. יהיה זכרם של הנערים צרור בצרור החיים ולא בצרור המוות, יעצרו המתים בגופם את מוות אחיהם ואחיותיהם הצעירים. דור לדור לדור.

יורם קניוק

כך היה רון שהכרתי. חייל טוב וחבר טוב.
 הוא היה מאלה שאפשר לסמוך עליהם בכל דבר.
 אם בארגון הנגמ"ש או בארגון ארוחה ש"מחוץ
 לתקו". הוא אהב פעילות. הוא אהב לעשות.
 את מסיבת הסיום של המילואים הקודמים
 ארגן רון. הוא דאג לקנות את הכל. הוא דאג לבשל
 (גם לחבריה ששומרים על כשרות) פרשנו שולחנות
 מחוץ לחדר האוכל. רון טיפל בבשר שעל האש,
 והחבריה נהנו. הוא עשה הכל בשקט, בנחת, בלי
 ללוות את מעשיו בהרבה דיבורים. לכן אהבו אותו
 בפלוגה.
 רון לא יהיה במסיבת הסיום של המילואים
 האלה. וכולנו כואבים זאת.
 כולנו נזכור אותו.

הכרתי את רון בשנים האחרונות בתקופות
 המילואים המשותפות שלנו. ברור לי שלא הכרתי
 אותו כמי שגדל איתו, אבל כמה דברים הקשורים
 ברון נחרתו בזכרוני.
 ימים אחדים לפני מותו כשהיינו עדיין ברמת
 הגולן הזדמן לי לשמור עם רון באותה עמדה. ישבנו
 ודיברנו. רון סיפר על הקיבוץ, על השירות, על
 תוכניותיו.
 המתח ברמה לא היה גבוה במיוחד. ברמה לא
 היתה מלחמה, ומטבע הדברים היה קל להיתפס
 לשאנונות במצב כזה. אבל רון היה ערני. במשך כל
 השמירה שלו לא הניח למשקפת. מדי פעם יצא
 מהעמדה כדי להשקיף על הכיוון שהיה מוסתר
 מתוך העמדה. הוא היה ערני, לא זילזל. היה לו
 איכפת.

מנו רזון

פְּרֻדָּה מֵהַנְּרָצָחִים בְּקֶרֶב

הם קאים ועומדים על ספי תְּדְרִינו
 בְּשִׁעוֹת אִיוֹמָתָם שֶׁל פְּרֻדַּת־אֲחִים.
 אֲשֶׁמְנו, אֲשֶׁמְנו שֶׁלֹּא אֶת מוֹתָנו
 הֵם קִדְּשׁוּ רֵאשׁוֹנִים.

קֶרֶבִים אֵל גּוֹפֵינוּ בְּלִילָה. בְּלִיל.
 לֹא רְחוּצִים מֵעַפְרֵי הַקְּבוּרָה.
 שְׂרִידֵי עֲצָמוֹת מְהַלְכִים עַל רִגְלִים -
 חֲלִילִים עוֹבְרִים בְּשׁוֹרָה.

לוּ הָיוּ חֲלִילִים אַחֲרוֹנִים לְעֶצֶב,
 לוּ נִשְׂאוּ רִפְאוֹת לְמִכְאוֹב אָדָם,
 לָנוּ סִלְחוּ אִזְ עוֹן הַרְצָח,
 וְאֵנוּ סִלְחָנוּ עוֹן מוֹתָם.

א. חלפי

מכתבי תנחומים

ד.צ. 2265
טל' 04-702275
תאריך 4.7.82

לכבוד
הורי רון חבר

סמ"ר רון חבר נפל במנצוריה שבלבנון בתאריך 23.6.82
ב' בתמוז תשמ"ב.

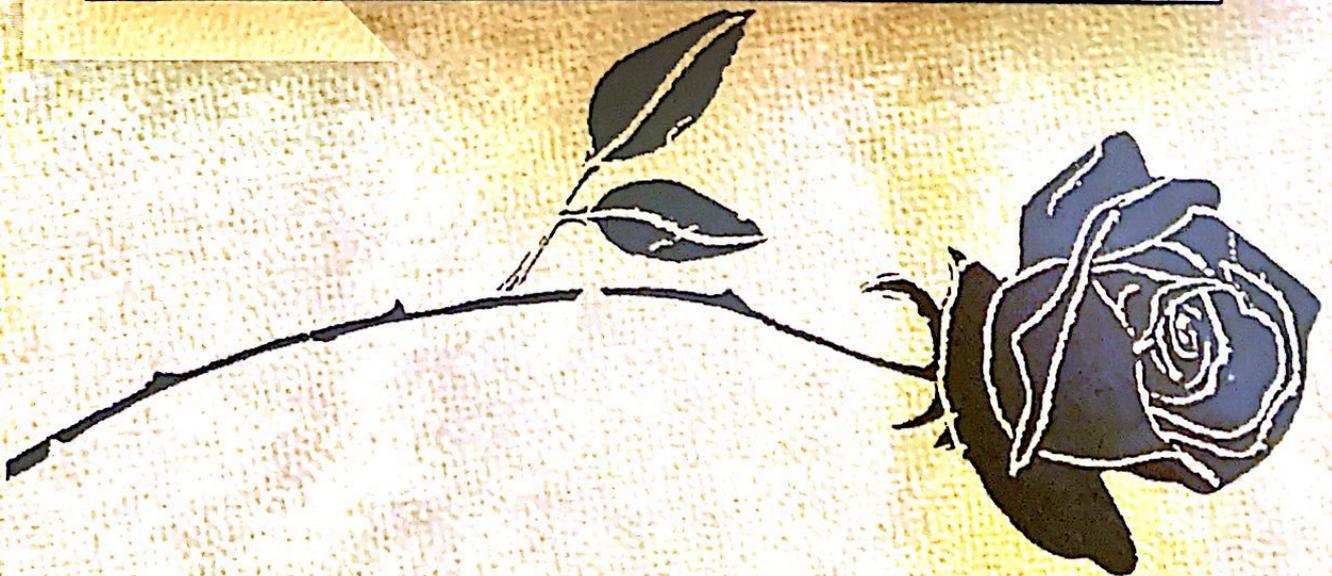
רון חיה מפקד מעולה ולוחם, שהחיוך לא מש מפניו. תמיד מחייך
תמיד מעלה את המוראל. כולנו חייליו ומפקדיו, אהבנו אותו,
רון נפל בקרב קשה, קרב פנימ אל פנימ עם האויב הסורי בלחימה
על כניש דמשק - בירות. בזכותו ובזכות חבריו נחדף האויב
והובטחה השליטה של צה"ל על הכניש.

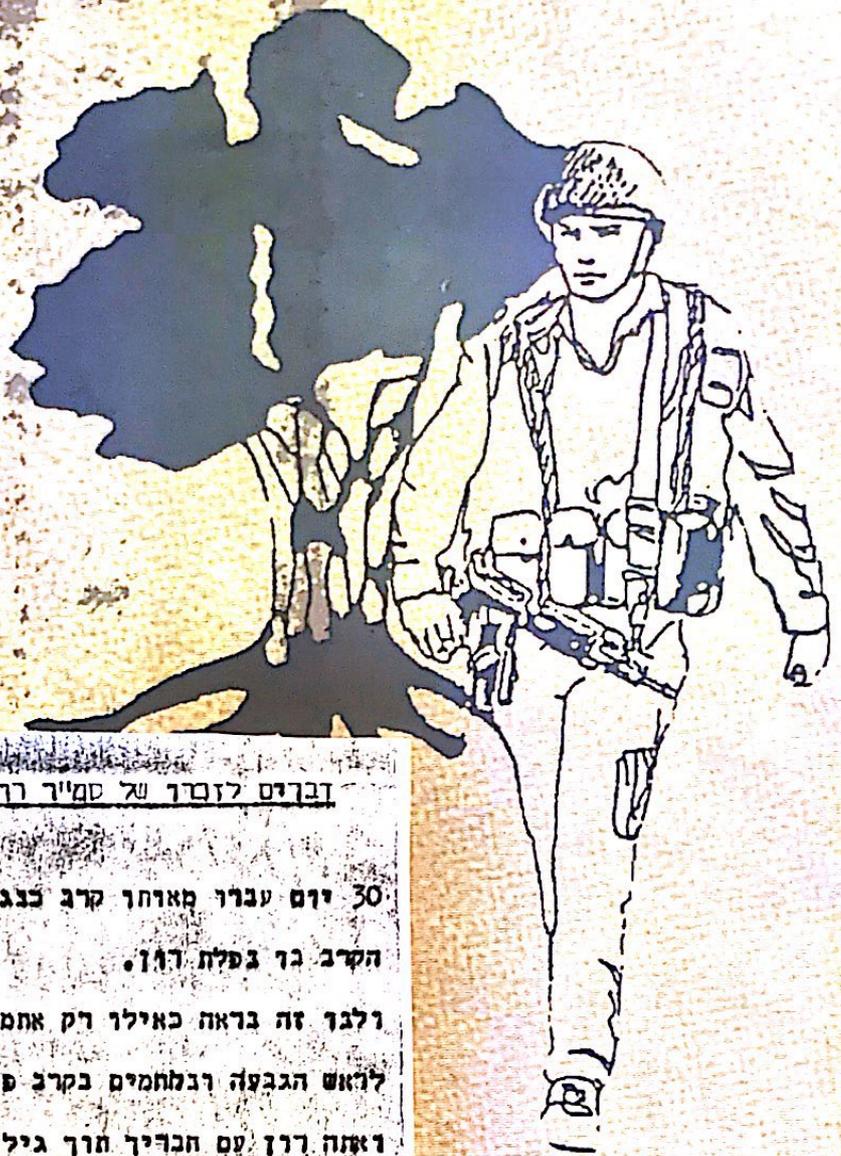
באתי אליכם לנחם ויצאתי מנוחם ומעודד מעמידתכם באבל הפבר.

חיילי ומפקדי היחידה אכלים אתכם על נפילתו של רון.

יהי זכרו ברוך.

אסף שרעט, סא"ל
מפקד היחידה

יום השלושים 22.7.82

זכרים לזכרו של סמ"ר רון חבר ז"ל

30 יום עברו מאותו קרב כנגד הכח הסורי בגזרת לבנון הקרב בו נפלה רון.

ולבו זה בראה כאילו רק אתמול-היום אבן מפסטים ביחד לראש הגבעה ובלחמים בקרב פנים-אל-פנים כנגד כוחות האויב. ואתה רון עם הכריך חורך גילויי אחרות לוחמים, עזרה לזולת,

מתגברית על הקשיים בלחמים ויכולים

ורק מאוחר יותר מתברר כמה חשובה היתה הלחמה

במע קשה זה והיא שאפשרה את חנופת והתקפה של צה"ל בהמשך.

— ועל כך שלמה בחיך רון.

היית. הליך לפני המצבה גם בשורת הסלידה "גורלני" וגם בסורת

הטילואים ביחידת חי"ר מעולה.

הפשת את האחר, את הקושי ואת הדרך כה הולכים ודאטובים.

היית מאותם לוחמים אשר בפגישתם הראשונה ברתבים בטחון

לירבבים נוחם. הקפדת והסדרת את פיקודיך ומפקדיך ונאמני

יהיה כבוד הנבט"ט, הבשק והציוד.

בולדת ובולח בגליל ובפלת במכצע למען שלום הגליל.

להודים חבה ושלוטה לאת ארבוך לחברים ולבו בוחיזה היו

ובהיה חזקים כפי שרון בודאי היה רוצה.

הנו לדר אלימ

בפרד אבי סמך רון.

מסקו הלחיזה

כותבים לזכרו של רון

רון שלנו...

רון ז"ל נולד בערב פסח, ביום גשום מאד. היה תינוק בריא, שמנמן ותמיד עליו וצוחק. את שלבי הינקות והילדות בילה במשחקים ונמשך ביחוד לכדורגל. אהב מאד לנסוע עם אבא בשבתות לחיפה וליהנות מאכילת פיתה וצייפס. הוא היה מאד קשור לאחיו ארנון. הוא גם אהב לנהוג במכוניות ולצאת לצייד עם חברים. רון היה מסור מאד לקבוצת הכדורגל בה שיחק ובכל שטח שפעל הוא התאמץ בכל הרצינות האפיינית לו. הוא התגייס ל"גולני" ובחטיבה הזאת גמר את שירותו הסדיר. כשחקן כדורגל משובח, רצו להעביר אותו ליחידה לא-קרבית, אולם לא הסכים. אהב בעלי-חיים והתקשר במיוחד לכלבים. במבצע "ליטני" מאד דאגנו לו. שבועיים לא קבלנו ממנו שום ידיעה. וכשאבא פגש אותו בלבנון (כחייל מילואים) במקרה, הוא אמר לו: "אם לא מודיעים לכם – זה סימן שהכל בסדר".... הוא חזר מהצבא ושב לענף שלו – הכותנה. לאחר תקופה קצרה נסע לחו"ל ושוב חזר לביתו-קיבוצו להמשיך כאן את חייו. כשקיבל את צו הגיוס למלחמת "שלום הגליל" – לא היתה לו הרגשה טובה. הוא יצא למלחמה בלי רצון. יום לפי מותו הוא טילפן אלינו מנהריה וביקש אותנו לא לדאוג... חלפה שנה לנפילת רון יקירנו ואיננו יכולים להרגע ולהתנחם.

אמא ואבא

רון – אחי...

רון ואני היינו יותר מאחים. היינו גם חברים קרובים. עבדנו יחד בענף גידולי שדה, גרנו אחד על יד השני, שיחקנו כדורגל באותה קבוצה של הקיבוץ, ובילינו הרבה מאוד בתחביבים משותפים. אני הייתי האח הבכור, ורון בא להתייעץ איתי בהרבה דברים כגון: לאן לנסוע לחו"ל, מה לעשות בעבודה, וכי' בנושא אחד מעולם לא התייעצנו – כדורגל, לכל אחד מאתנו היתה דעה שונה בענין זה. ישבנו שעות רבות ומשוחחחים על עולם ומלואו.

רק אני והוא ושני הכלבים שלנו רון אהב כלבים וביחוד כלבי זאב. הוא אהב את הכלב שלי ושלו באותה מידה, וכשהם היו רבים, היה משתדל להפריד ביניהם, כך שהם יסבלו במידה שווה. לא להכות כלב אחד יותר מהשני.

אהב את הצוות בכותנה עם האוירה המיוחדת שלו, אהב לעבוד על הטרקטורים, ועם החברה. הוא נכנס לעבוד בכותנה בצורה טבעית – כאילו נולד שם. רון היה חברותי מאד ומקובל על כל הצוות.

טרגי מאד לכתוב על אחי רון במושג "עבר". רון וספי ז"ל היו חברים טובים. הם נהנו לעבוד ביחד, ואני גם כן נהניתי מאד לעבוד אתם. הם חסרים לי מאד, מעולם לא אוכל להביע את רגשותי במלואם, עד כמה הם חסרים לי...

אני זוכר את רון הולך לצבא, מתגייס לגולני, וגאה מאד במעשיו שם, לא מתאונן על הטירטורים, אבל מודה שקשה. אני זוכר את הגאווה בעיניו, כשסיפר לי על התרגילים וחיי השגרה בגולני.

רון חזר ממיבצע ליטני עם נסיון חיים, בן אדם יותר בוגר עם הסתכלות שונה על החיים. זאת היתה ההיתקלות הראשונה עם המוות. דיברנו על כך רבות. והוא אמר לי באחת השיחות: "למדתי עד כמה חשובים החיים וש אפשר לאבדם בקלות שכזאת". יכולתי לראות שהוא מתחיל לקבל כיוון חדש בצורת החשיבה שלו.

אהבנו לנסוע ביחד לצפת לבקר את סבא וסבתא והמשפחה. היינו לוקחים איתנו תמיד את הכלבים שלנו, ואז סבא היה מספר סיפורי גבורות מימי טרומפלדור. סבונא הכינה קפה טורקי, ורון היה מתלוצץ עם סבא על לבנון. סבא שהה בלבנון לפני קום המדינה, ושניהם דיברו על אותם המקומות היפים בלבנון.

רון היה בחור פשוט, סתם קיבוצניק חמוד. לעולם לא אשכח אותך, אחי...

ארנון

רון ... ילד שלנו.

רון, שפניו זרועות נמשים-נמשים (תמיד דאגנו לך בטיולים... שלא תכה. תמיד צחקת מאיתנו ואמרת שאתה "גיינני גזעיי").

רון – ראש עטור שפעת שיער מרדנית, ספק גיינניית ספק פשתונית.

רון – חיוך שופע. רחב. אמיתי כשמך.
רון חבר. החבר.

בקבוצת ילדים קטנה, בה היה לכל אחד מרחב מחיה לטיפוח-פיתוח אישיותו, בלטת בחברתך, בטוב לבבך. באהבתך לחיים באשר הם, וזאת בנכונות תמיד לטפל בבעל-חיים. לעזור לילדים, למטפלת. למורה. כולם היו ראויים בעיניך לתשומת לב, לעזרה, למילה טובה, לחיוך.

לפעמים אפילו הרגזת (במיוחד את הבנות) בכל היצורים, קטנים כגדולים שהבאת לכיתה. "איך אפשר לפחד מהם?" – טענת וחייכת מטוב לב. רון, שהיו לך עיניים גדולות, בהירות שהיו נפקחות-נפתחות עוד יותר לכל סיפור הרפתקה, אשר רצית תמיד לתרגם ומיד, לשפת המעשה.

מין ילד גיינני, גזעי שכזה, שרגליו יחפות וראשו פרוע וכל כולו נטוע בנוף הזה, נוף הגליל של סבא וסבא של סבא...

– כשהיו הכל מספרים על משפחותיהם, היית מחייך בגאווה...

"אבל אני מצפת!" ומספר לנו "ספורי סבא" בהמון גאווה ושייכות.

היית מספר – וכולם התקנאו בך, שהיית כל כך שייך...

אומרים לי, שהיית כבר בן 25.

ראיתי שלכאורה התבגרת.

בעבורי, היית ונשארתי ילד כזה שצפיתי בך

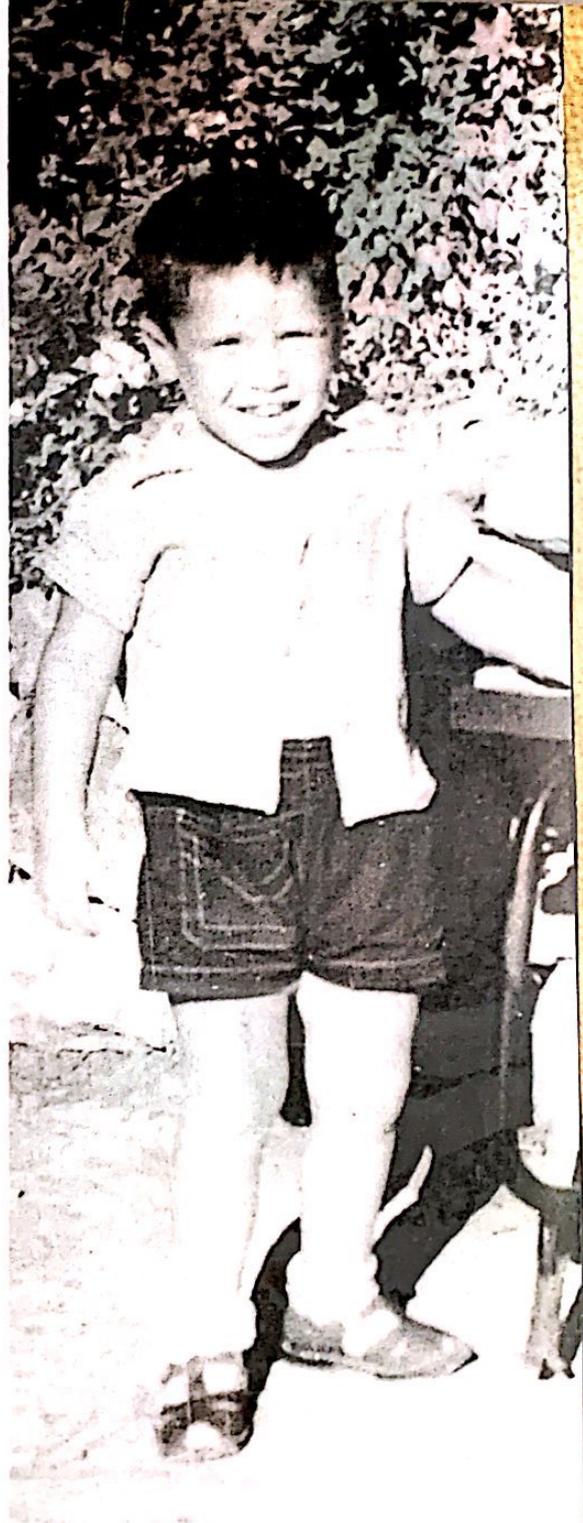
מרחוק, כל כך בטוחה שנטע כמוך לעולם לא יעקר מאתנו.

ופתאום – ואומרים לנו: אינד!

קשה להשלים.

פשוט לא נתפס.

הן כולם היו בני.

רות גפן דותן

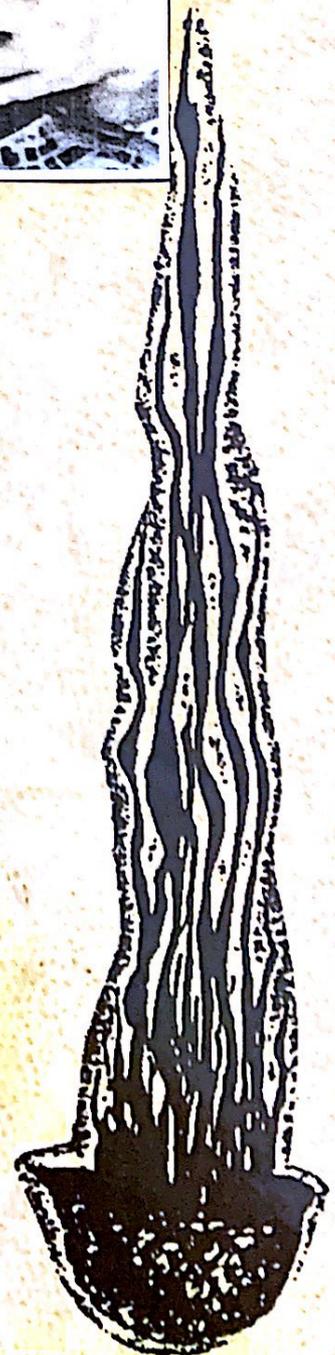
רון בשבילי

כילד שגדלתי במשק ואומצתי ע"י משפחת חבר, רון בשבילי הוא האח הקטן. וכאח גדול ליוויתי את רון בהתפתחותו מן הילדים ועד להתבגרותו. כנער גיליתי את הכשרון הטמון בו בשדה הכדורגל, והתחלתי להשפיע עליו לבוא ולשחק בקבוצת הכדורגל של הנוער בצפת, שבה אני שיחקתי עם הבוגרים. לאחר שנה של משחק בנוער ובאימות הכשרון, נהפך רון לאחד משחקני ההרכב הראשון של קבוצת הבוגרים בליגה א', מחוז הצפון. בתקופה זו רון משחק לצידי עד גיוסו

לצבא, ומי כמוהו וכמוני נהנים מעבודה משותפת. הגיוס הרחיקו מפעילות ולא יוכלנו לראותו בקבוצה בגלל יחידתו, גולני, אך השמועות על הצלחתו ומשמעתו בצבא לא פחות מהנים. לאחר השיחרור החליט רון שהוא צריך לטייל בעולם, וכמובן השאלה הראשונה מצידי היתה מתי הוא מחליט לחזור לקבוצה? ותשובתו, כהרגלו, לא להשיב ריקם ענה: "אם יתאפשר לי לאחר שובי, אבוא ברצון. אני ניסיתי בכל שנה, מאז שיחרורו, להשפיע עליו לבוא ולשחק, אך הוא הרגיש שאינו יכול עדיין, מאחר וישנה עליו אחריות מסוג אחר והיא

העבודה בקיבוץ, והשטח שאהב מאד היו שדות הכותנה. לאחר נסיונות בשנת 1981, בהיותי מאמן קבוצת "הפועל" צפת, ניאות רון להמשיך את פעילותו בשדה הכדורגל. ורון כשהחליט נתן את זמנו, מרצו ויכולתו המלאים כיאה לאופיו. בסיום עונת המשחקים נערכה מסיבה שבה הוענק לרון דגל על הגינותו במגרש. לאחר תקופה קצרה פרצה מלחמת "שלום הגליל" שקטעה את דרכינו ואני כאח וכמאמן איבדתי בחור יקר. יהי זכרו ברוך.

אשר סויסה

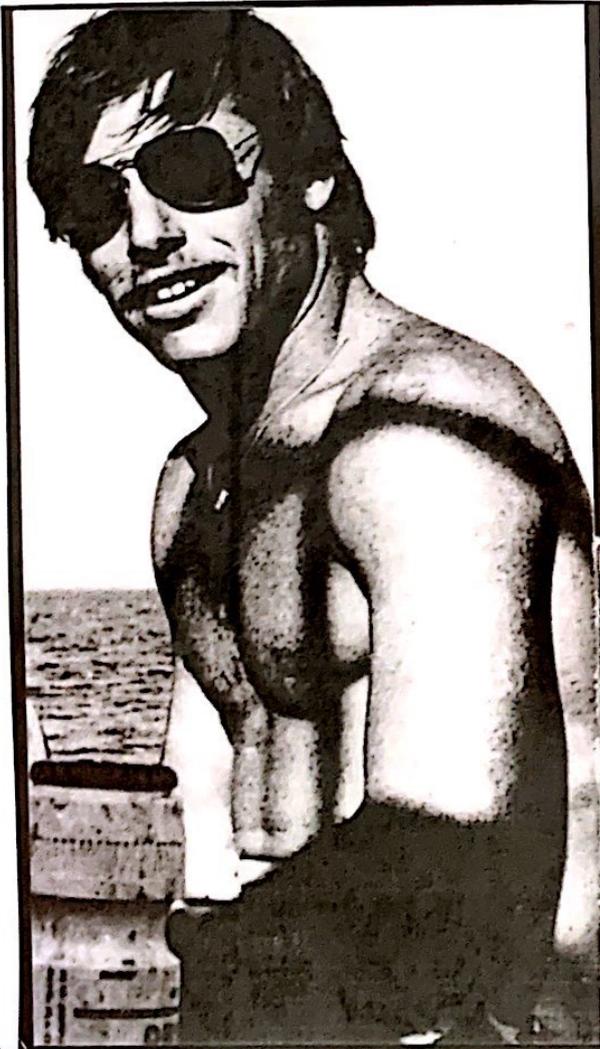
פגישת בני המחזור וחברים לעבודה

אני והיתה חברה של רון אז, ידידה, הם נשאר
ידידים (אלה). את רון לא חשבנו לקחת. יצאנו
לצייד כמה פעמים לפני-כן. פגשנו את רון על הדרך
ליד החדרים. חשבנו אולי הוא מעוניין להצטרף.
לא ידענו אז שנהיה חברים לכל החיים, ובמשך
שנים נסתובב יחד בצייד ולא בצייד. רון התלהב
מאד מהנסיעה הראשונה, אהב אותה, וקפץ על
המציאה. למה אני זוכר את הנסיעה הראשונה? כי
לא צדנו בה. לא צדנו רבותי, לא צדנו. כבר אז
ראינו את רון עם כל החדות שלו לנושא הנהיגה
הקשור לצייד. היו לרון חושים מחודדים, קריאת
השטח. היתה לו רגישות מיוחדת. חזרנו. אני זוכר
שלא צדנו.

אחרי זה ובצורה הרבה יותר אינטנסיבית, ותוך
זמן קצר מאוד, נוצרה מין חבורה. יצאנו במשך
שנים (משנת 78). היינו יוצאים הרבה ורון היה
תמיד נוהג. אנשים חושבים עד היום כאילו אנחנו
יוצאים, או חוזרים עם חזיר או בלי חזיר. היינו
יוצאים לצייד בגלל כל נושא הצייד; האוירה
האידיאלית, באמת מערכת יחסים מאוד מורכבת.
רון ידע שהתפקיד שלו הוא לנהוג. קשה למצוא
חושים וחדות כמו של רון, הוא לא אהב לאכול...

איתי ניר: נפגשנו חברים של רון מהכיתה שלו,
וידידים קרובים, כדי להעלות זכרונות. לאט לאט,
כל אחד ואחד יספר מה שיש לו לדבר. אני זוכר
שרון היה נהג מצויין. אני לא יודע אם כולכם
ידעתם את זה: כשחזרנו מטיוול באילת נכנסנו
לתל-אביב... הפעם הראשונה שרון נהג בתל-אביב,
והוא התנהג כנהג מונית. אני ויאיר פחדנו ממש.
מדהים היה לראות כשהגענו ליד צומת מפחיד,
אבל רון עבר קדימה, שמאלה, הרגיש כמו בבית.

אלי גילי: קשה להעלות זכרונות. זה קשה. הקשר
שלו עם רון עמוק בלב החברים כולם. קשה עכשיו
לשבת ולדבר על רון כ... עבר. לכולנו זה לא עבר.
רון נשאר בינינו. ככל שאנחנו מנסים ונסה הלאה,
נמצא את רון בינינו. הוא לא הלך מאיתנו. יכול
להיות שבאיזשהו מקום הוא קיים איתנו, ואנו לא
יודעים! קשה להעלות זכרונות... זה לא זכרונות,
זה פרק חיים מילדות. הצייד זה חלק ממערכת
שלמה של יחסים. כל אחד יספר קטע אחר, אבל
אני אנסה לשחזר את הפעם הראשונה שיצאתי עם
רון לצייד. רון היה 3 חודשים לפני השיחרור. לא
היינו חבורה מגובשת לצייד. יצאנו באותו ערב, דדי

לזכרו של רון חבר

נכתב ע"י יעקב אבנט מקבוץ מעברות ב'
11.7.1982. חברו של רון.

רון היה מפקד הנגמ"ש שלנו עד יום שלישי 22.6. יחד עם כל הפלוגה עלה על מנת לסרוק את הגבעה, ויחד אתנו נשאר כל הלילה והיום שלמחרת על מנת להפגין נוכחות. יחד אתנו היה כאשר כותרנו מסביב בכוחות סורים רבים מאתנו ויחד עמנו נלחם כדי לעמוד במשימה שהוטלה עלינו – לא להניח לאויב לחזור לגבעה בקרב על גבעה 4105. נפל רון ואנחנו חזרנו לנגמ"ש לבד בתום יום קרב לבד היינו, כי ללא נוכחותו, השראת הבטחון של רון כמפקד, הרגשנו לבד, וידענו כי המשימות לא תמו.

כימים שלפני הקרב היינו הרבה יחד בנגמ"ש, רון היה תמיד קצת מהצד, לא לקח חלק בויכוחים הרבה לדבר על הבית ועל תכניות שיש לו כשיחזור, ועל חתונה של חבר שהוא חייב להיות בה, שכן – בלעדיו לא יקיימו אותה.

יותר מכולנו, ואולי בתוקף היותו מפקד הנגמ"ש, דאג רון לעניינים המקצועיים, לסדור הנגמ"ש ולציודו המלא, כשהוא מטיל משימות על החברה כלפי מטה, ומבקר את פקודות ה"גדולים" כלפי מעלה, וכל – זה בידידות ובשקט אפייניים, מבלי להביא לחכוכים ויריבויות כל-שהם.

מרגע שירדנו מהנגמ"ש היה רון מחפש אותנו כל הזמן, לראות שכולם נמצאים כשהוא לא חדל לספור ולמנות כל אחד מהמחלקה ולתמוך

באחרונים שהתקשו לעלות עם הציוד הכבד על טרסות של גבעה 4105.

רון נפל מידי כדור צלפים כאשר התרומם לרגע, אולי שוב כדי לוודא איפה כל אחד מאיתנו, ואם יש נפגעים.

רון נפל עם עוד שניים מהפלוגה לא רק על קידוש השם, אלא למען מטרה קדושה מזו בהרבה. הם נפלו בקרב שבו לחם כל אחד מאתנו על חייו, ועל חיי חבריו שאתו במערכה, במלחמה זו, שאולי היתה שנויה במחלוקת, אולם בקרב שאותו חייבים היינו לנצח כי הפסד היה בדמנו.

במותם הם ציוו לנו את חייו.
יהי זכרו נצור בלבנו לעד.

יעקב אבנט

מעברות, 1982

עשרים וחמש שנים מגדלים אב ואם את בנם. נער,
ילד גיינני. והוא הולך למלחמה.

שאלנו: מי היה רון?

אמרו בני כיתתו: מופנס, שקט וצנוע. ועם זאת
שייך ליחד. חרוץ, חביב על כולנו, כל בני הכיתה.
אבל באמת, כולם. וגם ההתרגויות הגיינניות שלו,
הבאות פתאום וכה מהר, לא פנמו בחיבת הכל
אליו.

שאלנו: מי היה רון?

אמר שותפו לחוויות הצבא: מרגע הגיוס לגולני
ידענו כי רון הוא "ספץ". בתפעול הכלים, בכושר
גופני, כממ"ק, כלוחם במבצע ליטני, כסמל
מחלקה, וכרב-סמל פלוגתי.
רון היה "ספץ", שקט, אהוב... "ספץ".

שאלנו: מי היה רון?

אמרו עמיתיו בעבודת השדה, בכותנה: לא מדבר
הרבה, עושה... מפעיל כלים מצטיין. ובלקסיקון
שלו אין מלים כמו "לא" או "לא רוצה". כמעט
ואין. אבל באמת.

שאלנו: מי היה רון?

אמרו רעיו: רון! זה היה חבר שהוא כמו אח. אבל
ממש. מה יש הרבה לדבר! ועוד דבר: פוטנציאל.
היה לו הרבה. עדיין הוא לא ביטא את יכולתו,
בעיקר בתחום הטכני. מה יש לדבר הרבה! זהו.
וכדורגל. שרוף על כדורגל. אבל זה ידוע לכולם.
הוא ספר את הימים לאליפות בספרד!

שאלנו: מי יהיה רון?

אמרו לנו: רון לא יהיה.
עשרים וחמש שנה. עדיין הכל בראשית.
ונער, ילד... גיינני... הולך למלחמה.
והנה... כך הוא שב ממנה.
יהא זכרו ברוך.

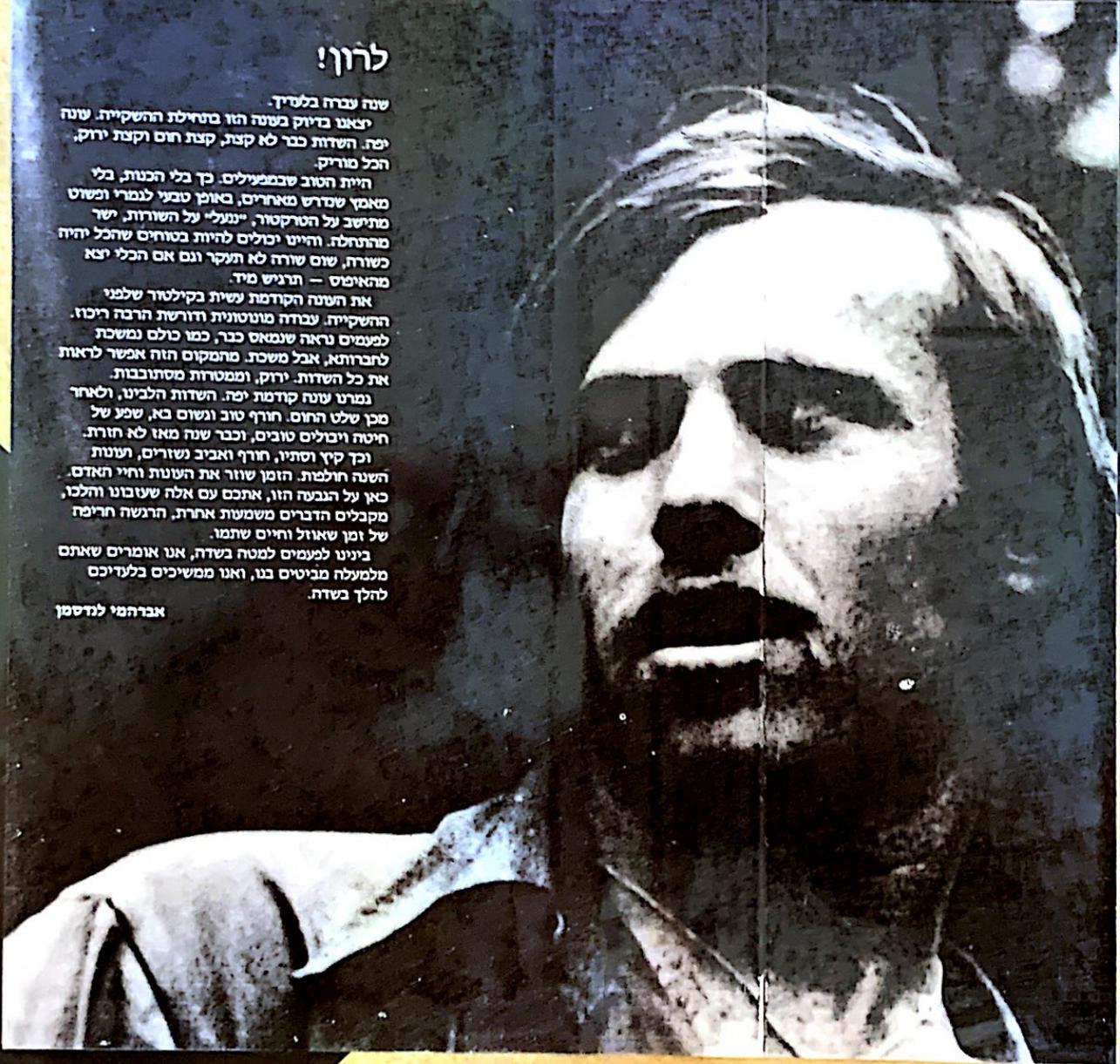
חבר רון ז"ל

לרון!

שנה עברה בלעדיך.
יבאו בדיוק בשנה הזו בחיילת ההשקיה. שנה
יפה. השדות כבר לא קצת, קצת חום וקצת ירוק,
הכל מודיק.
היית הטוב שבמעילים. כך בלי הכנות, בלי
מאמץ שדרש מאחרים, באופן טבעי לגמרי וכשוט
מתישב על הטרקטור, ייגעלי על השורות, ישר
מתחלה. והיית יכולים להיות בטוחים שהכל יהיה
משורה, שום שורה לא תעקר וגם אם הכלי יצא
מהאינס - תרגיש מיד.

את הענה הקדמת עשית בקילטור שלפני
ההשקיה. עבודה מוטוטונית ודורשת הרבה ריכוז.
למענים נראה שנמאס כבר, כמו כולם נמשכת
לחברותא, אבל משכת. מתמקום הזה אפשר לראות
את כל השדות. ירוק, וממטרות מסתובבות.
גמרנו שנה קודמת יפה. השדות הלבית, ולאחר
מכן שלט החום. חורף טוב וגשום בא, שמע של
חיטה ויבולים טובים, וכבר שנה מאז לא חורת.
וכך קיץ וסתיו, חורף ואביב נשורים, תענות
השנה חולמת. הזמן שזור את העונות וחיי האדם.
כאן על הגבעה הזו, אתכם עם אלה שטובנו והלכו,
מקבלים הדברים משמשות אחרת, הרגשה תריפה
של זמן שאוזל וחיים שתמו.
כיוונו למעמים למטה בשדה, אנו אומרים שאתם
מלמעלה מביטים בנו, ואנו ממשיכים בלעדיכם
להלך בשדה.

אברהמי לנדסמן

”יהי זכרו ברוך”

גדוד ברק

וזאת בהוקרה

ל תער רון

לוחם בגדוד "ברק"

חסיבת גולני

בצאתך לחיים האזרחיים

אנו לוחסי הגדוד

מאחלים לך הצלחה.

בהוקרה מגדוד
"ברק"

יום א לחדש שבט שנת תשל"ט

מקום מגוריו קיבוץ איילת השחר

חבר רון ז"ל